

[Estrup]

valgoplæg, men jeg kan godt se det fristende i det; når man ikke fik den godkendt under valgkampen, kunne det jo være, at det gik i Folketinget. Derfor må man sige, at dette er først og fremmest et spørgsmål om, hvad man vil med oplægget, frem for hvad der præcis står i de enkelte punkter. Jeg vil beskæftige mig en lille smule med, hvad er det for nogle signaler, som Socialdemokratiet udsender med dette.

Jeg vil godt indledningsvis sige, at der er mange af de overskrifter, der indgår i det socialdemokratiske beslutningsforslag, som vi gerne vil og kan samarbejde om. Der er ønsket om opsparingsfremmende foranstaltninger, der bl.a. rummer OD og pension, der er spørgsmålet om forbedring af konkurrenceevnen, om at inddrage arbejdsmarkedets parter i sådan et større oplæg, spørgsmålet om at øge uddannelsesforanstaltningerne, både bredt, men også specielt for voksenundervisning. Det svarer i overskriftsform helt til, hvad vi fra radikal side lagde op til i valgkampen, og derfor er det også oplagt, at her er der samarbejdsmuligheder.

Så kan jeg kun også som andre med glæde hilse de bemærkninger velkommen, der står i beslutningsforslaget om, at vi har et generelt ansvar for at dække udgifterne, når vi kommer med sådanne forslag. Det synes jeg er godt og udmærket, og jeg skal ikke hæfte mig ret længe ved de mindre positive ting, som jeg synes der også er i forslaget, men blot fremhæve en enkelt ting. Jeg synes, det er overraskende, når man i selve beslutningsforslaget understreger, at her skal der være et finansieringsforslag tilknyttet, og så skriver til slut, at dette dog ikke må være sådan, at det fører til større ekstrabelastning af betalingsbalancen. Jeg mener ikke, at vi overhovedet har råd til nogen form for ekstrabelastning af betalingsbalancen. Jeg synes ikke, at udtrykket »større« er heldigt i den sammenhæng, og det vil jeg egentlig godt have en forklaring på.

Lad mig så koncentrere mig om det, som jeg synes er det egentlige problem i beslutningsforslaget, nemlig at vi her står med en lang række af ting, som kan diskuteres og bør diskuteres, men kun har nogle få og løse indikationer af såvel den statsfinansielle sammenhæng som den samfundsøkonomiske sammenhæng.

Jeg vil godt med det samme sige, at vi fra radikal side naturligvis vil gøre, hvad vi kan for at få belyst disse ting under arbejdet i Politisk-Økonomisk Udvalg, men jeg kan ikke lade være med at være en lille smule overrasket, for hvis man kigger på den statsfinansielle side og specielt går ned i den del af det, der vedrører uddannelses- og arbejdsmarkedsforanstaltningerne, er der netto sat 2 mia. kr. af, men vi ved alle sammen, for bare at tage et enkelt eksempel, at Socialdemokratiet har fremsat et beslutningsforslag i sidste samling vedrørende uddannelsesstilbud, iværksættelse, revision af arbejdstilbudsloven, som brutto kostede 3 mia. kr. Det vil sige, at alt det andet, som rummes under uddannelses- og arbejdsmarkedet, skal vi altså kunne klare, samtidig med at vi kommer ned fra de 3 mia. kr. brutto til de 2 mia. kr. i samlede nettoudgifter. Det kræver en vis dokumentation. Det synes jeg vi mangler, og jeg synes i og for sig, at det havde været lettere for os at tage stilling til forslaget, hvis det allerede havde været på bordet nu.

Men det, som selvfølgelig i sidste ende er interessant ved forslaget, er: Hvordan er den samfundsøkonomiske virkning? Det har været nævnt både under åbningsdebatten og her i dag, at man kunne have den opfattelse, at finansieringssiden i et vist omfang havde karakter af matadorpenge. Jeg synes, at det er et spørgsmål, som kun kan belyses, når man kigger på den samlede virkning på forbrug og samfundsøkonomi. Jeg er lidt overrasket over den udvikling, der er sket fra Socialdemokratiets aprilforslag og til nu. For dengang havde man dog nogle ganske vist noget løse skøn på forbrugsudviklingen. Nu er de væk i beslutningsforslaget. Det synes jeg også er overraskende.

Alt dette fører mig frem til at sige, at det jo i sidste ende er et spørgsmål om, hvad dette skal bruges til. Der kan man på den ene side være glad over de meget åbne bemærkninger, der står i beslutningsforslaget, hvor der lægges op til, at dette ikke er ultimativt, dette er et forhandlingsudspil. Det synes jeg er godt og fornuftigt.

Så kan man måske i sidste ende også lægge lidt vægt på, at der i selve beslutningsforslaget lægges op til, at det skal være lovgivning inden 1. december 1987. Det turde vist være umuligt.